

самия цезарь. Зрителитѣ видѣхъ Херкулеса, горящъ съ истински пламъкъ на гората Ета. Виниций затрепери при мисълта, че за ролята на Херкулеса, може би сѣ прѣдназначили Урса, но, види се, редътъ на вѣрния слуга на Лигия не бѣше още дошълъ, тъй като на стълба горѣше другъ, съвършено непознатъ: Виницію християнинъ. Въ слѣдната картина Хилонъ, когото цезарь не щя да освободи да не присѣтствува на прѣдставленията, видѣ познато нему лице. Прѣдставляваше се смъртъта на Дедала*) и Икара. Въ ролята на Дедала излѣзе Евриций, този сѣщи старецъ, който нѣкога бѣше истѣлкувалъ на Хилонъ какво значение има за християнитѣ знака на риба, а въ ролята на Икара—неговиятъ синъ, Квартъ. И двамата съ помощта на особена машина подигнахъ на горѣ, а послѣ внезапно, отъ огромна височина, ги пуснахъ на арената; младиятъ Квартъ падна толкова близу до подиума на цезаря, че опръска съ кръвъ не само вънкашнитѣ украшения, но и посланата съ пурпуръ прѣграда. Хилонъ не видѣ паданието, понеже си бѣше закрилъ очитѣ, и чу само глухото паданье на тѣлото, а когато подиръ минута видѣ наблизу до себе-си кръвъ, едва не падна въ не-свѣсъ. Но картинитѣ се мѣнявахъ бързо. Позорнитѣ мъки на дѣвойки, които прѣдъ смъртъта подхвърляхъ на поругание на гладиаторитѣ, облѣчени като звѣрове, развеселихъ сърдцата на народа. Прѣдставихъ жрицитѣ на Кибела и Церера, и Данида, и Дирка, и Паситея, прѣдставихъ, най-сетнѣ, момиченце, разсѣсвано отъ диви конѣ. Народътъ ржкоплѣскаше на все новитѣ измислици на Нерона, който, гордящъ се съ тѣхъ и ошастливенъ отъ ржкоплѣсканията на тълпата, не махваше ни на минута изумруда отъ очитѣ си, като се любуваше на бѣлитѣ тѣла, раскѣсвани отъ желѣзото, и на гърченията на жертвитѣ. Но имаше и картини, прѣдставляющи исторически събития. Подиръ дѣвойкитѣ на сцената се появи Муций Сцевола, ржката на когото, привързана о горящъ триножникъ, напълни съ смрадъ на горѣно месо цѣлия амфитеатръ, и който, като сѣщинския Сцевола, стоеше, безъ да испустне ни една въздишка. съ очи, обърнати къмъ небето и шептящъ молитва съ почернѣлитѣ си устни. Слѣдъ като го добихъ и извлѣкохъ тѣлото му въ сполариума, прѣдставленията се прѣкратихъ, както обикновено ставаше, за обѣдъ. Цезарь заедно съ весталкитѣ и приближенитѣ си напусна театра и се отправи за нарочно построения за него

*) Дедалъ, който, по други прѣдания, сполучилъ да прѣхвъркне отъ Критъ въ Сицилия, въ римскитѣ амфитеатри умираше отъ сѣщата смъртъ, отъ каквата и Икаръ.